

Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ι Ε Σ

Σ τ ό γ ρ α σ ί δ ι

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΣΤΕΦ. Λ. ΦΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΦΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΥ

Βρισκόμαστε στα βυζαντινά χρόνια, μέσα στην περίφημη Αυτοκρατορική Σχολή, όπου εσπούδαζαν τ' άρχοντοπούλα και λίγιοι ύπότροφοι της Αυλικής χορηγίας. Τό κοουδούνι της Σχολής έσήμανε διάλειμμα. Τά παιδιά σκορπίστηκαν στην ευρύχωρη αυλή, παίζονα κάτω από τά ίσικερά δέντρα, γύρω από τά συντριβάνια, τρέχονα, κυνηγούντα.

Είναε βλαστώρια πατριών, σπαθαρίων, δομείστικων, αιλούχων του Παλατίου, με σγουρόμαλλα κεφαλάκια, ντυμένα με τή φροντίδα της άρχοντισσας μητέρας, άλλα με στολές που έχουν τά παλατιανά χρώματα και τό μαύρο δικέφαλο κεντημένο στο στήθος. Τολμηρά, περήφανα γιά τήν καταγωγή τους, με τό ευγενικό αίμα νά βράζει μέσα στις παιδικές τους φλέβες, είναι σάν τώσα άητόπουλα που φτερουγούν γεμάτα ζωή και ιφέλλα. Και μόνο ένα παιδάκι, με φτωχικά, μιά καθαρά ρουχαλάκια, χωρίς στολίδια από ταπεινή βέβια φαμίλια, γλωμο παιδάκι, λιγνοζάμιστο, στέζει παρόμερα, άκουμπισμένο σ' έναν παλιό κέδρο, και κοιτάζει με τά μεγάλα μάτια έκστατικά. Έκει τό ξετριπώνει μιά πολυθρόνη παρέα από άρχοντοπούλα, στήνονα χορό γύρω του κρατούμενα από τά χέρια, κ' ύστερα σταματούν και' άρχίζουν νά τόνε χαλιζούν μ' έρωτήσεις, στις όποίες μόλις προφταίνει ν' άπαντήσει με ταπεινοσύνη και άφέλεια :

«—Πώς σε λένε;» «—Πόθεν είσαι;» «—Τί είναι κήρης σου;»

«—Γιάννη με λένε...Γιάννη...Άπό τήν Άλλουρία από τό Δυρράχιον... Δέν έχω κήρη... Είμαι όφρανον...»

Ένα κακομαθημένο άρχοντοπούλο τούρριζε άπότομα μιά έρώτηση :

—Κάτι άγαμνον σε βλέπω, Γιάννη. Τι έτρωγες στο χωριό σου;

«—Ο Γιάννης με τήν ίδια πάντα άγαθωσύνη, λέει :

- Κουκιά και ζέλια.
- Τί είναι τή ζέλια;
- Χόρτα...άγριόχορτα...Τά μάζεψε ή μάνα μου.
- Κουκιά και ζέλια...Χά!Χά! δυναμωτικόν φαγίν! Γι' αυτό είναι λαχίς σάν τσίρος.

Γέλασαν και τ' άλλα άρχοντοπούλα, κ' έτσι από τότε ό Γιάννης ό Άλλουρίος, τ' όφρανο παιδί, που ή εύπλαχία του Δεσπότη Δυρραχίου τó είχε μπάσει ύπότροφο στην Αυτοκρατορική Σχολή τού Βυζαντίου, πήρε από τούς συμμαθητές του τó παρατσούκλι Κουκουζέλης, που τούμεινε σέ όλη του τή ζωή και που τó δόξασε.

Λιγόλογο παιδάκι, ταπεινό, ήσυχό, ό Γιαννάκης ό Κουκουζέλης στόμα είχε και μιλιά δίν είχε. Η ψυχούλα του ήταν παραδομένη στό όνειρο. Στόν όρθρο και στόν έσπερινό ήτανε πρώτος στην εκκλησία της Σχολής, πλάι στό ψαλταδικό στασίδι, νά κρατάρ τó ίσο με τή φωνίσα του που άνέβαινε μελωδική σά νέου άηδονού : «ΰΰΰΰ... ρερέμ...

τερορέμ...τερορέμ...» ενώ τά μάτια του στηλωμένα στό όθλο, έλεγες και παρακολουθούσαν τά φτερουγίσματα των μικρών άγγέλων.

Μιά μέρα που γιόρταζε ή εκκλησία, έτρεχε νύφθη στή λειτουργία και ό περίφημος Πλουσαδινός, ό μέγας μάλιστα της Άγιά Σοφιάς, ό Πρωτοφάλτης. Η φωνή του Γιαννάκη, που σβέπαζε όλες τίς άλλες με τά πλούσια τρέλλα της τούμεινε ξεροχρηστή έντύπωση. «Όλο και ζύγανε τó ψαλταδικό ό Πλουσαδινός νά ξετριπώσει τó στοματάκι που άηδόνιζε τó ίσο του χερουφικώ : «ΰΰΰΰ... τερορέμ... ρέμ...τερορέμ...»

Σαν άπόλυσε ή λειτουργία, ό Πλουσαδινός παίονε παρόμερα τó συνάδελφό του τόν ψάλτη και τού ζητάει πληροφορίες γιά τó μικρό ίσος ό τ ή του, που τούχε κάνει τση έντύπωση.

«Α, είναι ένα όφρανο παιδάκι», Άλλουρίοπουλον...Κουκουζέλης, θαρρώ, τόν λέγουν... Έλα δό, Κουκουζέλη!...»

«Ο Γιαννάκης, που άκούγε κιά στό παρασούκι, έπλησίασε και ό Μέγας Μάλιστα της Άγιά Σοφιάς τού χιάδεψε τó κεφαλάκι... Η εκκλησία ήταν άδειασή μέ. «Ο καντηλιανάφτης διατάχθηκε νά κλεισθή τή θύρα. Άπό τó δεξί φεγγίτη του όθλου, με τά γαλάκια τζάμα φαίνεται μιά λουριά άνοιξιακού φως κ' έλουζε τó σγουρό κεφάλι τού παιδιού που έστεκε με τά χεράκια δεμένα, κοιτάζοντας σιωπηλό τούς δύο μουσικούς. «Ο Πλουσαδινός έσπυψε και τó ρώτησε :

— Τι δύνασαι νά μου ψάλεις; ν' άκούσω κ' έγώ; Δύνασαι ένα χερουφικόν; ένα πασαπνοάριον;

«Ο Γιαννάκης χαμογέλασε άδηφα κ' έκανε ναι με τó κεφάλι του.

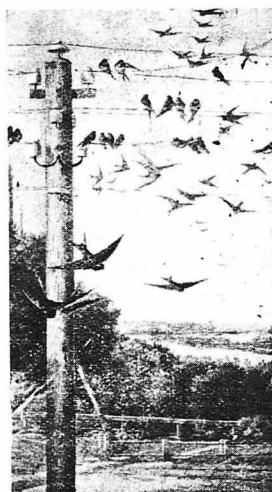
—Νά σου δώσω έγώ τó ίσο...Πά-βοι-γά διύΰ... καλαναρχόσες ό Πρωτοφάλτης της Άγιά Σοφιάς.

Με τά χεράκια πάντα δεμένα, με τά μάτια γυρισμένα ψηλά στην Εικόνα τού Παντοκράτορα, ό Γιαννάκης ό Κουκουζέλης άρχινισε τόν ύπεροχο θρησκευτικό ύμνο, που είναι μιά πρόσκληση σέ όλη τή Δημουργία-π ο ς α τ ν ο ν τ ο ς Κ υ ρ ι ο υ». «Πάσα πνοή άνεσώτος τόν Κύριον... Αίνεϊτε αυτόν πάντες όι άγγελοι αυτού...»

Και ή φωνή του, σάν κολώνα νερού που ξεπηδάει κατακόρυφα λυτρωμένο από τó σκοτάδι της γης, χορμμένη, γοργαστική ή φωνή που άνέβαινε άβίαστη, έντονη, με όλα της ψαλτικής τά παιχνιδίσματα, της μελωδίας τά στολίδια χτυπούσε τó όθλο, σκορπίζετανε γύρω στους τούχους, στό είζονίσματα, στους Άγιους, που τά προσώπα τους, άφήνοντας τή σοβαρότητα, λές κ' είχανε πάρει καινοτομία οφρανοική άγαλλίαση και χαμογελοσαν και τούστέλναν άόρατες εύλογίες.

«...Αίνεϊτε αυτόν έν τυμάρην και χορμό, αίνεϊτε αυτόν έν χορδαίς και όργανον...»

Και ό Γιαννάκης είχε λύσει κιά τά χεράκια του και τά κουνοϋσε ρυθμικά, με άνοιχτές χειρονομίες, κατα τó μέλος...Και όταν τó μέλος έτελείσσε, ό Μέγας Μάστορ, ό Πλουσαδινός, συγχανημένος, άρπαξε τó μικρό ψάλτη

άπο τη μέση, τότε σήκωσε ψηλά τον έβλιψε στο μέτωπο και του ελεπε:

—Ευγε, παιδάριον του Θεού! Έσθ θά δοξάσης τη Βυζαντινή Μουσική!...

Η προφητεία άλήθευε. Ο Κουκουζέλης, με την πρεσβασία του Πλουσιανού, πήγε άργότερα στην περίφημη Βασιλική Μουσική Σχολή, έκανε λαμπρές σπουδές, μάγεψε με τη φωνή του και με την τέχνη του τον Αυτοκράτορα 'Αλέξιο, και τέλος τότε βλέπουμε 'Αρχισπουδότη των Αυτοκρατορικών ψαλτών.

Βρισκείται τώρα στο μεσουράνημα της δόξης του. Ο Αυτοκράτορας, με όλη την Αύλη του, παρακολουθεί συχνά τις λειτουργίες στο ναό του Παλατιού για να ακούσει ένα «ζατιρεκεζαριτωμ εν η» ή ένα «Ανοθενοί προφηταλή» και να ακούσει ένα «Ανοίξαντα σια» που έμελούσαν ο θεός αυτός μουσουργός στο δικό του σύστημα, το «Ουρανισμα».

Η Τέχνη δέν ειχε πιά γ' αυτόν κανένα μυστικό. Στο Μέγιστο Τροχό της Μουσικής, που άενοιμος έφεραν τον άρμονικωτάτο νόκτο του, όλοι οι ήχοι, παρμένοι θάλεγε από τις άλλες όψεις των Σφαιρών: Ο Λόγιος ήχος, ο Λύδιος ο Φρύγιος—και όλες των ήχων οι ύποδιαρρέσεις. Έφαινε ο Κουκουζέλης, και το πνεύμα του άραυτή, λυτρωμένο από τα σαρκικά του δεσμά, ανέβαινε άλαφρώ στην πηγή του άνεσπέρου φωτός.

Σε μία τέτοια ώρα τον ειδε ή κόρη ένου, καλατιανού και τον έπληθσε. κ' έπεσε να πεθάνη για την άγάπη του. Και ο Αυτοκράτορας 'Αλέξιος ο Ε' ο Μουρτζουφός, που συμπαιούσε τη φανίλια της κόρης, συμβουλεύει τον Κουκουζέλη να πάρη γυναίκα του την άρμονικοτάτη ζένηνη, που ήταν όμορφη και άγνη σαν τον κρίνο του Εβγαγγελισμού. Άλλ' ο Πρωτοψάλτης ειχε όσοι παρά άξερια την ψυχή και το λογισμό του στο Θεό, και στην Τέχνη. Δέν τότε συγκραίνονε πιά τα γέροισμα. Και όταν ο Αυτοκράτορας άλλάζει τη συμβουλή του σε διαταγή, ο Κουκουζέλης αποφαίσει να φύγη από το Παλάτι και να μνη Ξαναφανή.

Αναγκάζεται λοιπόν, για πρώτη φορά στη ζωή του, να πη ένα νύμφα στον Αυτοκράτορα ότι θά πάη στο χωριό του, να πάρη την εύλογία της γιαιά μάνας του για το γάμο.

Φεύγει από το Βυζάντιο ο Κουκουζέλης για να μνη Ξαναφανή. Με το ραβδί του όδοιπόρου περνάει τη Θράκη, τη Μακεδονία, φτάνει στην 'Ιλλυρία, ύστερ' από διάφορες περιπέτειες.

Κείνες τις μέρες ένας θλιβερός λόγος ειχε σκορπιστεί στο χωριό: τάχα πός ο Ξακουμένος Πρωτοψάλτης του Παλατιού, ο Κουκουζέλης, του τόπου του χαμάρι, πέθανε άξαφνα στα Ξένα.

Ο Κουκουζέλης φτάνει στο χωριό του άγνώριστος. Πηγαίνει στο σπίτι του και ζηγωνοντας στην πόρτα, άκουει από μέσα ένα παθητικό, ποταρχικό μοιρολόι, μιά μελωδία θρηνητική. Ήταν ή μάνα του που τον έκλαιγε!... Η πρώτη όρμη της καρδιάς του ήταν να ανοίξη την πόρτα και να φωνάξη:

—Μανούλα μου, μνη κλάεις! Έδω είμαι, ζωντανός!

Μά ο τεχνίτης συγκρατείται. Ξένη ή πρωτανοστή μουσική, έκείνη ή συνταραχτική θρηνωδία δέν πρέπει να χαθή. Κι' ο Κουκουζέλης βγάξει γρήγορα χαρτί και γράφει με τα σύμβολα της δικής του παρασμαντικής το μητρικό μοιρολόι—που έτσι πέρασε στην άθανασία. Είνε ή περίφημη «Βο υ λ γ α ρ α».

Ο Κουκουζέλης μένει κοντά της γιαιά μάνα του, περνά μαζί της την όπλη ζωή του χωριάτη, μέσα στα γνώριμα βουνα και τα δάση, που έννε γιοιάτα από τα όρδινα φαντάσματα των παιδικών του χρόνων. Και ο Πρωτοψάλτης του Παλατιού ψέλνει τώρα στην έκκλησία του χωριού και του κρατούνε το ίσο τα χωριάτοπούλα.

Μά σαν πέθανε ή μάνα του και ο Κουκουζέλης κλαίγοντας της έφαλε τη νεφρωμένη άλοκουλιά, ο τόπος δέν τον ευχαριστούσε πιά. Κι' έφυγε για να βρη το άπίγιο λιμάνι των χριστιανικών ψυχών, τη σωτηρία, άκολουθώντας νεορά το δστρο του κι' αυτός, σά βιβλικός προφήτης, ο μάγος της θεοσκεντικής ύμνωδίας.

Φτωχικά ντυμένος, πεζοπόρος, με το δισάκι στον ώμο, έφτασε στ' Αγιονόρος κ' έζηουσε τη θύρα της Λαύρας της Μεγίστης. Ένας γέρος καλόγερος, με κάτασπηρη πατριαρχική γενειάδα—ο πορτιέρης—άνοιξε.

—Πούς είσαι, αδελφέ, τι ζητείς; τότε ρωτάει.

—Ίωάννης τ' όνομά μου, από την 'Ιλλυρία, άνθρωπος χωρικός, άπανταί ο Κουκουζέλης, Τσοπάνος είμαι... Ήρθα να μωσ στο Μοναστήρι, να σώσω την ψυχή μου.

—Μά, παιδί μου, είσαι πολύ νέος, άκούη, ζέεις διαταχτικά ο γέρο καλόγερος.

Και ο Κουκουζέλης άπαντά με

το θρήνο του Ίερεμία: «*Άγαθόν άνδρι, όταν άρη ζυγόν εν τη νεότητι αυτών.*»

—Ξέρεις από έκκλησιαστικά βλέπω...
—Ναι, κάτι λίγα που άκουγα στο χωριό μου από τον ψάλτη μας τον Κουκουζέλη.

Ο πορτιέρης τένωσε τα μάτια κι' ένθουσιασμό.
—Είσαι σημαντικώτης του Κουκουζέλη; του μεγάλου μας Κουκουζέλη;... Πέρασε μέσα, αδελφέ Ίωάννη!

Στο Μοναστήρι της Μεγίστης Λαύρας ο Κουκουζέλης, άγνωστός απ' όλους, χειροτονείται μοναχός, όφθρζει στην προσευχή, και ο Ήγούμενος του παραδίνει για να βουδά ένα κοπάδι τραγούς. Ζη λίγο μακρότερα, στη στήνη του Μοναστηριού, με μοναχή συντροφιά τα ζώα, άνάμεσα στην πλοσία βλάστηση του τόπου, από θάψαμα και φρονικιάς. Και με την ψυχή πάντα στην έκσταση.

Έτσι όπως ήταν ντυμένος, και την καλά του βουζου και τον καλογερίκο σκούφο, κανείς δέ θά μπορούσε ν' άνακαλύψη στο πρόσωπο του νέου έκείνου τσοπάνη τον παλατιανό Πρωτοψάλτη. Ήτανε λοιπόν ευηχημένος ο Κουκουζέλης με την καινούρια του ζωή, εκεί, μέσα στο ναό της Φύσης και μακριά από τον τάραχο της Ζωής. Άξερνα του συνέβηκε ένα περιστατικό.

Ήταν ένα γιοπορατικό δειλιό. Ο Ίλιος βασιλέυε πίσω από τη θάλασσα βάροντας με τριανταφυλλένια χρομάτα τον όρβινο και το Αίγαιο. Έξείνη την ήμερα ο Κουκουζέλης ήταν περισσότερο ευχαριστήμενος, γιατί ειχε έμπνευσει ένα καινούριο δοξασιό στην Ίλιαντέρα των Ουρανών. Κι'άφαινε επάνω σ' ένα βράχο ο Κουκουζέλης, κυκλωμένος από τα ζώα του, άφησε την ψυχή του να λυγίσει μέσα στο όρδινο αέρα. κ' έτσι σιγά-σιγά, ανεποφαιμένος ο Πρωτοψάλτης, μεταφρζώντας το πνεύμα του, επάνω από τα έγκόσρια, έστησε τον ψαλιό: «*Ο Ίλιος έβαίλενε, ευπρέπειαν ένεδόστω.*»

Όποις με το μυθολογικό...

Όφρα, έτσι και με το χριστιανολίτη μουσικό, ή Φύση όλογοια άκουγε μαγεμένη. Τα νερά, τα φύλλα έλεγες και μοιρονόταν «ατά το μέλι» κρατώντας το ίσο. Και οι τραγού, ασάλευτοι στη θέση τους, κατάγανε με τη ήμερα μύτια σπηλά του άγγελόφωνου τσοπάνιου τους, που σκορπούσε στη βουσίαν αυρα ένα δικό του τροπάριο «εις άινον και δοξολογίαν».

—Πάσα λποι άεισώτο τον Κύριον...

Μέσα στα σκοτάδια της τραγίλιας; ψηξης τους το όρδιανικό μέλι; κατέβαινε σαν άχρδια φωτός σε σκοτεινό κελλί... Πέρασε ζένηνη την όρα ένας έρημιτης, Κοιμητής, πίσω από τα θυμολαβια, γονατισμένος σε έκσταση, άκουγε κι' αυτός μαγεμένος. Ύστερα σηλάθηκε. Έστρεξε στο Μοναστήρι λαχναρισμένος και ειπε: —'Ελάτε μαζί μου! Έλάτε γ' άκούστε!

Σέ λίγο, πίσω από κάθε φροντωμά ήταν κ' ένας καλόγερος. Και ο Κουκουζέλης, χωρίς να ύποψιάζεται ότι ειχε άκροατήριο όλους σεδόν τους άδελφούς, έξακολουθούσε το τροπάρι του: —'Υμνετε Αιτών πάντες οι άγγελοι Αιθού...

Όταν έτελειώσε, κατέβησαν τα πρώτα σκοτάδια της νύχτας. Οι καλόγεροι πετίχτηναν απ' τους κρηφώνες τους, και ο Ήγούμενος, στενοχορδώντας με βοήθειες τον Κουκουζέλη, τον άνάγκασε να φανερώσει πούς εινε.

—Είσαι ο Ίωάννης Κουκουζέλης; Ο Μέγας Μάϊστωρ του Αυτοκρατορικού Παλατιού; Και το κρατούδες μυστικό; Ώ, αδελφέ μου!...

Το ίδιο βράδυ ο Ήγούμενος γράφει και ειδοποιεί το Βυζάντιο: «*Εχομεν ήμεις έδώ τον περιηλέμενο ήδύφωνον μουσικό του Αδόκροταρος.*» Άλλ' ο 'Αλέξιος καταλαβαίνει πια το μυστήριο της ψηξης του μουσικού του και δέ θέλει να τονε στενοχορδήση. Ού τόνάφηση να ζη έκεί κάτω, στην άσκητική μοναξιά που την ειδαίλεσε μόνο του, μακριά από την παλατιανή άντάρα, κάτω από τον ίσιον του Θεού.

Άπό τότε ο «αδελφός Ίωάννης», φορώντας τρίχινο σάκκο, ζούσε μέσα σ' ένα φτωχικό κελλί της Μεγίστης Λαύρας, ύμνωώντας το πνεύμα του στη σφαίρα της υπέρτατης Δικαιοσύνης. Τις Κυριακές και τις γιορτές κατέβαινε στο Ναό να ψάλη κατανυχτικά μαζί με τους άλλους μοναχούς. Και μιά ελφιακή παράδοση λέει πός οι κόποι του δέν έμειναν χωρίς ανταπόδοση από τον Ουρανό. Σε μία όλονυχτία του Σαββάτου της Ε' έβδωμάδος των Νηστειών, που ψέλνεται ο 'Αάθιστος Ύμνος, μετά το τέλος του Κανόνος, ο Κουκουζέλης, κουρασμένος πιά από την άγρυπνία, άποκοιμήθηκε στο στασιδί του. Στον ύπνο του ειδε τη Θεοτόκο, που κρατούσε τον αρχαγγελικό κρίνο και ειχε στην όψη της το χιμόγελο της θεας εθνημοσίας. Όταν έζύπνησε, βρήκε στη χούφτα του ένα χρυσό φλοισί, όμοιο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΩΙΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Π.

Από τους συμπαθητικότερους κοσμικούς τύπους. Δεν λείπει από καμιά έκλεκτή και διπλωματική δεξίωση. Έχει εθμοφιλή μοιραία γυναίκοι, μάτια μεγάλα πολύ φεγγερά που έχουν λάμψεις ζαι, μιὰ αντίθεσις που κάνει εντύπωση είνε τ' άσμημίνα μαλλιά της, ιδίως έν συγκρίσει με την άνηθρότητα του προσώπου της. Αριστοτεχνική μινιατούρα ή σιλουέτα της. Έκτάκτως συγκρατητική συνομιλήτρια ιδιαίτερον χαρακτηριστικών ύφους άφελές άπαλλαγμένον από «σομολίμω». Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Την παρελθούσαν Κυριακήν δεξίωσις παρά τῷ κ. καί τῆ κ Π. Τσαλδάρη.

Παρευρέθησαν πρέσβυς Άγγλίας καί Λαίδη Λωραίν, πρέσβυς Γαλλίας καί κ. Κλεμάν Σιμόν, πρέσβυς Ιταλίας καί κ. Άρλόττα, πρέσβυς Τουρκίας Τζεβράτ, πρέσβυς Βελγίου καί κ. Περούσου, πρέσβυς Τσεχοσλοβακίας κ. Βέλνεζ, μαρκήσιος καί μαρκησία Τριόνφι, κ. καί κ. Κοράτζιο, κ. καί κ. Βούλτσου, κ. ντέ Αντζελί, κ. καί κ. Ύψηλάντη, κ. καί κ. Σπυρ. Τρικούπη, κ. καί κ. Μαλάμου, κ. καί κ. Αραβαντινού, κ. Καποδίστρια, κ. καί κ. Μπερτελεμού, κ. καί κ. Γ. Μακκά, κ. καί κ. Παπαφράγκου, κ. καί κ. Γεννάδη, κ. καί κ. Χαριλάου, κ. καί κ. Στ. Πετροατζόγλου, κ. καί Δις Εγγενίδη, κ. καί κ. Εύκλειδη, κ. ντέ Σιάντο, κ. καί κ. Οικονόμου, κ. καί κ. Ρούφου, κ. καί κ. Φωτιάδη καί οί κ. Γ. Μερκούρης, Σιτσιλιάνος, Σαλταφέρας, Πάλλης.

Πολύ διασκεδαστικόν άπόγευμα τό παρελθόν Σάββατον παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Βότση.

Μιά θανατοσία σέβρα γεμίτη από έκλεκτά φυτά καί άνοιξιτικά λουλούδια, εχρησίμευον ώς χορευτικόν τετραίν στην άνηθρότητα νεολαία. Τό καλίσθητον «σενάριο» ένυμπληρώνετο με πολύχρωμα ένετικά φανάκια. Στο βάθος ή όρχήστρα έπαιζε τά πλέον μόδερα φρέζ-τρότ καί βάλς.

Τούς κεκλημένους έδέχετο με έξαιρετικήν άβρότητα ή κ. Βότση βοηθημένη υπό τῆς χαριτωμένης θυγατρὸς τῆς.

Παρευρέθησαν στρατηγὸς καί κ. Φραντζή, κ. καί κ. Ν. Μακκά, κ. καί κ. Βλαχοπούλου, κ. καί κ. Τρικούπη, κ. καί κ. Λεοντοπούλου, πολύ έκφραστική φυσιογνωμία—κ. Σ. Κοντογιάννη, κ. Κανάκη, κ. Δεληβάνη.

Από τῆ νεολαία, παροῦσαι ἦσαν Δεσποινίδες, Άλεξ. καί Λείλα Βεζανῆ χαριτωμένες σιλουέτες, Λίζα Καλέργη, Σημαντήρα, Ίόν Μακκά, Σοφία Δούμα—ροστιμωτάτη—Άρλόττα με κομρὸ τζέμπερ λαμέ, Άλ. Ζίννη, Ι. Κοσμετάου, Ντόλλη Κοντογιάννη με νόκηνη τουαλέττα πού ταίριαζε στό πικάντικο πρόσωπό τῆς, Δις Εγγενίη με πράσινη τουαλέττα, Άμαλία Λυκουρέζου πολὺ χαριτωμένη με μαύρα, Δις Κανάκη με κόκκινα.

Καί οί κ. κ. Κουντουριώτης, Καλλέργης, Άλεξανδρόπουλος, Βουδούρης, Ζέγγελης, Φραντζής, Μεσοημέζης, Λυκουρέζος, Πετρίτσος, Δεληβάνης, Κοσμετάος.

Δεξίωσις τῆς παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Ίακ. Δαμαλά. Μεταξύ τῶν κεκλημένων πρέσβυς Γερμανίας καί κ. Ρέννερ, πρέσβυς Τουρκίας Τζεβράτ, κ. Γ. Καραντάρης, κ. καί κ. Μ. Νεγρεπόντη, κ. Καποδίστρια, κ. καί κ. Ίζαΐλδφ, κ. Σεργιέζη, κ. Σ. Κουντουριώτη, κ. καί κ. Χάμπερ, κ. καί κ. Βαφειδάκη, κ. καί κ. Χαριλάου, κ. καί κ. Ταμπολινα, κ. καί Δις Φραντζή, ναύαρχος καί κ. Βότση, κ. Πετροκοκκίνου, κ. καί Δις Λεκατοῦ, κ. καί Δις Β. Μελά, κ. καί κ. Γ. Αργυροπούλου, κ.ά.

Προχθές Τετάρτην δεξίωσις χορός παρά τῷ στρατηγῷ καί τῆ κ. Ζιράε.

Διεκρίνανε στρατηγὸν καί κ. Μαζαράκη, τῆν κ. Καφαντάρη, τὸν κ. Παπαναστασίου, τῆν κ. Τσαλδάρη, στρατηγὸν καί κ. Φραντζή, πρέσβυν Γαλλίας καί κ. Κλεμάν Σιμόν,

τῆς Παναγίας. Μετά τό θάνατό του τό φλοῖο έμεινε κερμιλίκο τοῦ Μοναστηρίου. Σήμερον, στην Εικόνα τῆς Παναγίας τῆς Κοκκοουλελιώτισσας θά ἰδῆ κανεῖς κρημασιμένο μόνο τό μισό φλοῖο. Τό άλλο μισό ζήτησαν καί τό πήραν, στα χρόνια κείνα, οί Ρώσοι στή Μόσχα. Στέφ. Δάφνης.

πρέσβυν Ιταλίας καί κ. Άρλόττα, πρέσβυν Τουρκίας Τζεβράτ Βένη, τῆν κ. Ρασκάνο, κ. καί κ. Κοράτζιο, Μαρκήσιον καί κ. Τριόνφι, κ. καί κ. Δελετι, στρατηγὸν καί κ. Μπραϊλόν, κ. καί κ. Πεκέν, κ. καί κ. Λαγκλουά, κ. καί κ. Μπερζερόν, κ. καί κ. Πικά, κ. καί κ. Δελουά, κ. Καποδίστρια, τῆς κ. κ. Δορρέστη, Ν. Μακκά, Βαμβαῖκ, Θεοτόκη, Άγγ. Άβέρωφ, Έντου, κ. καί κ. Φίλλα, κ. καί κ. Τρικούπη, κ. καί κ. Βλαχοπούλου, κ. καί κ. Βλ. Μπένη, κ. καί κ. Τσαμαδού, κ. καί κ. Άλεξανδρή, κ. καί κ. Μπρονιέ, κ. καί κ. Γ. Άβέρωφ, κ. καί κ. Γ. Μακκά, κ. καί κ. Ι. Μανέττα, κ. καί κ. Θ. Μανέττα, κ. καί κ. Γ. Τσάτσου, κ. καί κ. Μ. Μακκά, κ. καί κ. Λεοντοπούλου, κ. καί κ. Ντεπιάς, κ. καί κ. Κοντογιάννη, κ. καί κ. Ζέγγελη, κ. καί κ. Άλεβιάτου, κ. καί κ. Μπουντούρη, κ. καί κ. Χαρτουλάδη, Χαριτωμένη Δες Φραντζή, Ίβόν Μακκά, Βλαχοπούλου, Κορδέλλα, Άλεβιάτου, Μπραϊλόν, Ρινάκη, Άβέρωφ, Τσικαλιώτη, Δελετι, Άρλόττα.

Καί τούς κυρίους Καντατζόγλου, Παπαδιαμαντοπούλου, Σαλταφέρας, Αντωνόπουλου, Ρούφου.

Την προσεχῆ Πέμπτην δεξίωσις παρά τῆ κ. Σκίννερ πρεσβεῖα τῆς Αμερικής.

Χορευτική μαστίχα τῆν παρελθούσαν Τρίτην παρά τῷ κ. καί τῆ κ. Άλ. Σκαναβῆ.

Η οικοδόσποινα έδέχετο τούς κεκλημένους τῆς με τῆν συμπαθητικότητα πού τῆν διακρίνει, φοροῦσε μπλέ μαριν ζωρζέτ ύπερχομψη τουαλέττα, σαφαιμένη με πικὸ λευκὸ, μεγάλα καί μικρά.

Δις Λία Σκαναβῆ κρέπ σατέν ροῦ σέ γραμμὴ τελευταία, έμοιαζε σάν έμψυχο κροκί τῆς «Βόγκ».

Χορός ζωηρότατος υπό τούς ἦχους θανατοσίας τζάξ-μπάντ.

Η φημισμένη «Λότζικα» εἰχε δατεψῆ στόν κύκλον τῶν μπριζιστριῶν.

Νέαι εμφανίσεις καί άρεσται έμφανίσεις ή Δις Άλεξ. Γ. Γεωργιάδη—έκ Καίρου—ιδανική σιλουέττα, τύπος ένκοσμηκῆς μεγαλοκινής εθμοφφίας, με φόρεμα πού έφερνε τῆν σφραγίδα τῆς τελευταίας μόδας λευκὸ καί μαγνὸ μπλέ μαριν πολὺ οἶκ, Δις Λούσι Μπερζόν έπισῆς εκ Καίρου, θαῦμα ιδέσθαι ζανθῆς ώραιότητος, με κρέπ περιγιάν σέ χρώμα κόκκινο λίνας καί ψάφθινο καπέλλο θανατοσία στό ἴδιο χρώμα γαρνιρισμένο με βελούδο θμοίχρωμο συγκρατούμενο πλάι μ' ένα μπουκέτο από γεράνια σέ τόνους νεγρεαντί, ρεσάρ κρέι άρζαντέ συνδυάζετο τόσοσ άρζαν—με τό άνοιξιτικό σύνολο.

Μεταξύ τῶν κεκλημένων κ. καί κ. Γεωργιάδη, κ. καί κ. Ζαφίρη, κ. καί Δις Φορέστη κομψή εμφάνισις με μπλέ μαριν ταφτά καί ψάφθινο καπέλλο λευκὸ, κ. καί κ. Χαρισιάδη, κ. καί κ. Πετρίτση, κ. καί Δις Πράττερ, τζέμπερ μπλέ λαβάντ τζερεζέ με νεοσύν λαμέ, καί φοῦστα γλισσὸ κρέπ-ντέ-οίν, ψάφθινο καπέλλο με μπὸς άλλων μεγάλα, γαρνιρισμένο με τερσαντα κρέπ-σατέν, κ. καί Δις Ταμπσκοπούλου σύνολο κρεϊ-άρζάν, κ. καί κ. Δις Άλ. Δημητριάδη πολὺ εἰμορφη με ζωρζέτ καί δαντέλλα μπλέ παστέλ κ. καί κ. Ντεμπλαί μαῖζο, καί λευκὸ κρέπ-σατέν σέ θανατοσία φόρεμα, κ. καί Δις Ζαφειροπούλου ροστιμωτάτη με ροῦς.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΣΤΗ ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΜΟΥ

(Εστὶ τῆ εἰκοστής τῆς Γαλλικῆς Ἐκδόσεως)

Αμ' άκουσες πὸς θάρθονε οί ξένοι κα' άνοιμιστο σπιτάκι δὲν θά μένη καί κάθε καλυβάκι καί κρυψώνας στῆς δόξας θάνεβη τούς κολοφώνας μου εἶπες νά σ' άδειάσω τῆ γωνιά σου γιατί πρὸς χάριν τῶν φιλιτῶν Γάλλων έτοιμασε καί σὺ μετὰ τῶν άλλων τά δέκα παρτιμέντα τῆς καρδιάς σου !... Μώψ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εγκυλοφόρησης ή νέα συλλογή Παιδικῶν διαλόγων καί ποιημάτων. Α κα κ ε ε σ. τῶν κ. κ. Στ. Σπεράντζα καί Α. Παπαδήμα με μουσικήν τοῦ καθηγητοῦ κ. Αργυροπούλου, διά σχολικάς εορτάς.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλεῖται ὁ κ. Σηπλιωτόπουλος Διευθυντῆς τῆς Αθηναϊκῆς Ἐταιρίας Ἐμπορίου ἐπὶ τῆς πλατείας Ἄγ. Θεοδώρων, ὅπως διέλθῃ τοῦ Λογιστηρίου τῶν τυπογραφείων μας πρὸς διακανονισμόν τοῦ λογαριασμοῦ του.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ»

ΠΟΥ ΕΚΥΛΩΣΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΣΥΜΦΑΝΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ τῶν έκλεκτῶν περιεχομένων τῆς, εἶνε καί τά ἑξῆς : Τό Ἰνστιτούτον κολωνῆς σκύλων καί γάτων, «Οἱ περὶ αὐ τῆς ἄμμου», «Μιά Γαλλίς Σουάτάννα», «Ο χορός τῶν μετρηφρεσιμένων», «Η ἱστορία τῆς πούδρας», «Μία βίβλα—άνθρωποσφραγιέν», «Η μονομαχία τραγικὸ διήγημα», «Η Ἐδιδ με τὰ γυμνά μιάνα» από τῆς περιπέτειας τοῦ Ἀρσέν Λουπέν. Ἐπίσης ἀνέκδοτα από τῆν ζωῆν τοῦ γρηγοῦ πολιτευτοῦ κ. Στεφ. Σκουλούδη, ὡς καί τό νέοσ μας μυθιστόρημα «Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΥΡΚΩΛΑΚΑΣ».